

Homilies

CORPUS - 2016

Catedral Vic, 29-5-2016

Sr. Degà i membres del Capítol,

Germans preveres,

Religiosos i religioses,

Sr. Tinent d'Alcalde i Regidors de l'Ajuntament de la ciutat de Vic,

Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

La nostra celebració en la festa del Corpus té un regust de Dijous Sant, quan Jesús celebrà amb els seus deixebles la cena pasqual. Les paraules de sant Pau que hem escoltat ens ho han fet present: *Jesús, la nit que havia de ser entregat, prengué el pa, i dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres»... Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang.»* I aquestes paraules de Jesús prengueren tot el seu sentit quan ell morí en la creu, vessant la seva sang, perquè en ell tots els homes tinguéssim la salvació. El Senyor no fa un mer ritual extern; ell s'ofereix a si mateix. Ho va fer sacramentalment en la celebració de la Santa Cena i ho va fer realment en el sacrifici de la creu i en la seva resurrecció. I per això mateix, perquè Crist ha mort i ha ressuscitat, també la festa de Corpus té un ple sentit de Pasqua. És la pasqua dominical, és el diumenge cristià, amb la celebració de la santa missa com a centre, la que avui celebrem posant la nostra mirada agraïda en aquest sagrament admirable de l'Eucaristia, que, com ens ensenya el concili Vaticà II, és «sagrament de pietat, senyal d'unitat, lligam de caritat, convit pasqual en el qual es rep Crist, l'ànima s'omple de gràcia i se'n dona penyora de la glòria futura» (SC, 47).

També ha estat sant Pau en la primera carta als cristians de Corint qui ens ha fet present el desig de Jesús que aquest sagrament del seu Cos lliurat i la seva Sang vessada es fes present al llarg dels segles. Per dues vegades hem escoltat la mateixa invitació:

Feu això per celebrar el meu memorial... Cada vegada que en beureu (d'aquest calze), feu-ho per celebrar el meu memorial. I els seus deixebles, i amb ells l'Església de tots els temps, estesa d'orient a occident, no ha deixat mai de celebrar el seu memorial. I nosaltres avui, en aquesta catedral, església mare de tots els temples d'arreu de la diòcesi, celebrant el memorial del Senyor anunciem la seva mort fins que torni. I aquest memorial és salvació de Déu. L'Eucaristia és l'amor de Crist que no cessa mai de vessar-se a favor de la humanitat. Cada eucaristia celebrada en la comunió de l'Església és manifestació i lliurament de l'amor misericordiós de Déu a favor nostre. L'Eucaristia, estimats germans, ens apropa sempre a aquell amor que és més fort que la mort. En efecte, cada vegada que mengem d'aquest pa i bevem d'aquest calze, no sols anunciem la mort del Redemptor, sinó que a més proclamem la seva resurrecció, mentre esperem la seva manifestació gloriosa a la fi dels temps. La mateixa celebració eucarística testimonia l'amor inesgotable, que no para mai de donar-se, amb el qual desitja sempre el Senyor unir-se i identificar-se amb nosaltres, sortint al trobament de tots els cors humans. Certament l'Eucaristia és l'amor misericordiós de Déu que no cessa de vessar-se en el nostre món. Hi haurà cors disposats a acollir aquest amor? ¿Són els nostres cors, aquesta tarda, els que es deixaran omplir de la misericòrdia de Déu que es vessa des d'aquesta font inexhaurible que és Crist lliurant-se per nosaltres? La festa de Corpus ens porta a professar la nostra fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia. Nosaltres sota els signes sacramentals del pa i del vi reconeixem la presència real de Crist, fet per nosaltres pa de vida, aliment d'eternitat. Sí, Crist s'ha fet aliment per nosaltres. Sant Tomàs d'Aquino expressa en un dels himnes de l'ofici de dia de Corpus: «*O res mirabilis: mandúcat Dominum / servus pauper et hūmilis*» (Oh cosa admirable: el servent pobre i humil menja el Senyor) (Ofici de lectura). Alimentar-se de l'Eucaristia ens demana, doncs, l'actitud d'adoració; no mengem un aliment qualsevol; ens alimentem del mateix Crist, el Senyor. Per això, tant en el nostre cor, com en el nostre cos, amb els nostres gestos, s'ha d'expressar aquesta actitud d'adoració. En el nostre cor, com ens recordava sant Tomàs, ha de ser present l'actitud del pobre que demana humilment. Nosaltres no som mai dignes de rebre el Cos i la Sang de Crist. Solament la misericòrdia infinita del nostre Déu fa possible que ens puguem acostar a la taula dels fills de Déu per alimentar-nos del mateix Crist.

Corpus és la festa de l'amor misericordiós de Déu que es vessa en els nostres cors i que, al mateix temps, es vessa, es fa presència, pels carrers i places de la nostra ciutat amb la processó eucarística. En la festa de Corpus se'ns demana la professió pública

de la nostra fe pels carrers i places de la nostra ciutat. Aquesta processó és de tradició multiseular, quasi vuit-cents anys. I sembla, a més, que fou en aquesta nostra ciutat de Vic on se celebrà per primera vegada a Catalunya la processó de Corpus l'any 1318. L'amor, com el foc, no es pot recloure; necessita expandir-se, sortir enfora. L'amor de Crist no pot restar, doncs, reclòs en el temple on celebrem els sants misteris, sinó que ha de sortir per a ser ofert a tots els homes. L'expressió pública de la nostra fe eucarística no és un simple afermament, sinó que és principalment proposta, donació, invitació per a tots els homes, sense cap distinció. Crist no és exclusiu dels qui creiem; ell és el Senyor i Salvador de tots els homes. El seu amor misericordiós avui es vessarà amb la nostra professió de fe pública en el seu amor. A nosaltres se'ns demana una fe ben viva i la pregària perquè tothom pugui obrir el cor a aquest amor misericordiós.

Sempre la festa del Corpus és també el «Dia de la Caritat». La caritat té la seva font en l'Eucaristia, sagrament de la unitat i de la caritat. El qui celebra, adora i s'alimenta de l'Eucaristia amb tota veritat experimenta com la misericòrdia que es vessa en el seu cor, al seu torn, es vessa amb la seva caritat als germans necessitats. Alimentar-se de Crist, adorar Crist és deixar-se configurar amb Jesús compassiu i misericordiós. Aquesta misericòrdia té avui una expressió ben concreta: la col·lecta econòmica d'aquesta missa a favor de Càritas. Aquesta institució és ben nostra. Tots els qui participem de l'Eucaristia som Càritas. La seva acció enmig dels més pobres i necessitats, d'aquells que són descartats en el nostre món, és ben nostra. La nostra aportació econòmica serà avui expressió de la misericòrdia que hem rebut en la celebració eucarística. La misericòrdia que brolla de l'Eucaristia es vessa en la caritat eficaç a favor dels nostres germans necessitats. L'almoïna a favor dels pobres és expressió concreta d'aquesta misericòrdia que ha de vessar del cor del cristià, alimentat per l'Eucaristia, per arribar al germà necessitat. Llegim en el Catecisme de l'Església: «Entre les obres de misericòrdia, l'almoïna feta als pobres és un dels principals testimoniats de la caritat fraterna, és també una pràctica de justícia que agrada a Déu» (núm. 2447).

Sentim Càritas ben nostra. Col·laborem-hi amb el nostre temps, amb les nostres aportacions. Com a bisbe d'aquesta diòcesi vull agrair una vegada més, i en aquesta festa de Corpus d'una manera més clara i solemne, tot el treball esmerçat per Càritas arreu de la diòcesi. Són molts els qui, des de la seva identitat cristiana i des de la font de la misericòrdia que és l'Eucaristia, fan realitat la preferència pels pobres de la nostra Església, ben a prop dels qui més sofreixen. A tots ells el nostre més fort reconeixement i agraïment.

Que santa Maria, mare de misericòrdia, dona eucarística, intercedeixi per tots nosaltres, perquè siguem sempre els adoradors de Crist realment present en el sagrament de l'Eucaristia; i que, també com ella a les noces de Canà de Galilea, tinguem la mirada del qui veu les necessitats dels germans i els porta a la font de la misericòrdia, Jesús, Senyor nostre, a qui sigui donat en la seva Església i en tot el món tot honor i tota glòria, pels segles dels segles. Amén.

ENTERRAMENT ÀNGEL NOGUERA PUIGORIOL

Església de Sant Josep – Josefines – Vic, 31-5-2016

Sv 3,1-9 // Jn 11,17-27

Sabem que la mort sempre arriba, però també sempre ens sorprèn. Sabem que hem de morir, però ens costa d'acceptar la mort, tant la nostra com la de persones que estimem. Volem viure sempre. És aquest el desig que Déu ha posat en el nostre cor. Sabem que la vida és un do de Déu i hem de ser agraïts al qui ens l'ha donada, tant des del nostre cor com en l'actitud d'estimar la vida i tenir-ne cura. Però la mort arriba irremediablement i ens pertoca de mirar-la sense cap por i dir-li amb claredat que, encara que sembli enemiga nostra, per la mort i resurrecció de Crist, com deia sant Francesc d'Assís, és la germana mort. I així és realment. La mort, des de Crist i en Crist, és una porta oberta a l'esperança. Els qui creiem en Crist sabem i esperem la immortalitat, que ell ens ha aconseguit per la seva mort en creu i la seva resurrecció d'entre els morts. Els qui creiem en Crist podem mirar tota la nostra vida resseguint les petjades de Déu i veure com el Senyor va posant més i més en el nostre cor l'esperança de la vida eterna, la vida que mai no cessa.

Les exèquies del nostre germà Mn. Àngel Noguera i Puigoriol són plenes d'aquesta esperança cristiana en la qual ell sempre visqué. Tota la seva vida, ja des del baptisme i la vida de família i parròquia, era impregnada d'aquesta atmosfera de pietat i de fe cristianes. La seva resposta a la crida de Déu a esdevenir sacerdot de Crist al servei de l'Església de Vic fou sempre generosa i fidel. En tots els seus ministeris s'acredità com a servidor fidel i prudent. La seva ànima i el seu cor eren sacerdotals. En la seva vida de pregària es manifestava aquest zel i estima per l'Església i la comunió entranyable amb aquells que el Senyor posa al capdavant de la seva família.

Per això mateix les paraules que hem escoltat en la primera lectura, del llibre de la Saviesa, prenen ple sentit i les veiem reflectides en la seva vida de creient, de sacerdot, com en la de tots aquells que amb senzillesa han volgut ser fidels al Déu que ens estima: *estan en mans de Déu... ells han trobat la pau... tenien l'esperança segura de la immortalitat*. La confiança en el Senyor, però, no ens estalvia les proves de la vida i les dificultats. Mn. Àngel Noguera va passar la prova d'una llarga malaltia amb la confiança posada en Déu i deixant-se en mans de la seva voluntat, ja que són les mans del Pare! Els qui viuen les proves des de la fe, ho experimenten com hem escoltat: *els ha depurat com l'or al gresol i els ha acceptat com una víctima oferta sencera sobre l'altar*. Però també hi ha la certesa, que neix de la fe, que no es perd mai ni una pregària, ni un acte de pur amor, ni un sacrifici ofert amb netedat de cor; per això també tenim la mateixa certesa que el llibre de la Saviesa ens ha dit: *els qui l'han estimat fidelment estaran amb ell, perquè dona als seus sants el favor i la gràcia, i vindrà a visitar els seus elegits*.

Germans estimats –germans sacerdots, familiars, germanes josefines, persones agrades pel servei de mossèn Àngel, tots els qui hi assistiu a aquesta missa exequial–: el nostre germà espera la nostra pregària per ell, perquè amb la nostra intercessió demanem al Senyor la seva misericòrdia infinita. Ell, com tots i cada un de nosaltres, fets de terra i sotjats pel pecat, necessita la purificació de la misericòrdia de Déu. Ell ha mort en l'Any de la Misericòrdia. El recordo a la catedral amb la intenció de rebre el do de la indulgència plenària pròpia d'aquest any sant extraordinari convocat pel papa Francesc. L'Any Sant de la Misericòrdia ens porta a tenir la certesa que Déu, Pare sempre misericordiós, en el seu Fill i per l'Esperit Sant, ens vol renovar el seu amor. Per això la nostra esperança feta pregària per Mn. Àngel Noguera té la certesa d'aquest amor que perdona i purifica; i, d'aquesta certesa, neix l'esperança que serà cridat ja ara a les estances dels sants en la glòria del cel.

Però també, estimats germans, en el moment de la mort i les exèquies del nostre germà, el Senyor ens diu a tots i cada un de nosaltres el mateix que va dir a Marta, la germana de Llätzer: *Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi no moriran mai més. ¿Ho creus, això?* Jesús no li demana, a Marta, com tampoc a nosaltres, si creiem en una realitat abstracta a la qual podem arribar per un raonament filosòfic o teològic. No, Jesús li demana si creu que ell és la resurrecció i la vida. És a dir, el que creien els jueus que

seria realitat, el que tots portem com a desig profund en el nostre cor: el desig de viure i viure per sempre, el desig de no morir; aquella fe i aquest desig es fan realitat en Jesús, en la persona de Jesús: *Jo sóc la resurrecció i la vida*. Ser cristià no és creure en afirmacions. La fe cristiana no té el seu origen en evidències teòriques, sinó en un esdeveniment: la història de Jesucrist. Ser cristià significa creure en Jesús. Ser cristià és una relació viva, de tota la vida, ànima i cos, voluntat i intel·ligència, sentiments i passions, amb Jesús, el qui viu per sempre, el qui és el Senyor del món i de la història. L'únic que pot omplir el cor i la vida sencera de tota persona. L'únic que, essent el Fill etern de Déu, s'ha lliurat per tots nosaltres, perquè en ell tinguem la certesa de la vida per sempre, de l'eternitat feliç. Qui de veritat creu en ell no tastarà la mort eterna, no morirà mai més.

Marta va donar la resposta adequada, no se'n va anar vers teories apreses, sinó que es va llançar en mans de la confiança en Jesús: *Sí, Senyor, jo crec que vos sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món*. Que aquesta sigui també la nostra resposta a la demanda de Jesús: un cor creient en Crist. Aquesta serà la darrera lliçó de Mn. Àngel Noguera. La darrera, però que és la de sempre en la vida de tot autèntic sacerdot de Crist. En la seva vida sacerdotal ell no volgué altra cosa que fer néixer en el cor de tota persona que el Senyor posava en el seu camí la flama de la fe en Crist. Això és l'únic que resta en el cor del sacerdot quan es presenta davant d'aquell que és el bon Pastor, l'únic Pastor de la seva Església. Tota altra realitat que no sigui adient amb això no se sosté davant de Crist. Perquè nosaltres sacerdots de Crist sabem que al final de la vida escoltarem, talment Simó Pere, com Jesús ens demanarà si l'hem estimat i si hem pasturat les seves ovelles. La certesa de la misericòrdia i tot el que de bo recordem del nostre germà que ens ha deixat ens fan esperar que el Senyor l'haurà cridat amb aquelles paraules seves: *Molt bé, servent bo i fidel. Entra en el goig del teu Senyor* (Mt 25,21).

Celebrem les exèquies en aquest temple i en aquesta casa on sant Josep és tan venerat i estimat. Que l'espòs de Maria li hagi estat protector en el moment de la mort, ell que és patró de la bona mort. I la celebració exequial és en el darrer dia del mes de maig, en la festa de la Visitació de Maria a la seva cosina Elisabet. Maria, amb el cant del Magníficat, s'hi manifesta com a profetessa de l'amor misericordiós de Déu. A ella, que com ningú experimentà la misericòrdia de Déu, li encomanem el nostre germà Mn. Àngel Noguera, amb la certesa que ella com a mare haurà tingut cura del qui sempre es va

gloriar de ser fill seu. Que l'hagi acompanyat de la seva mà al tron del qui és el rostre de la Misericòrdia, Jesucrist; i que en ell hagi trobat el qui sempre es recorda del seu amor, l'amor que mai no s'esgota, l'amor infinit. Aquesta és la nostra pregària, aquesta és la nostra esperança. Amén.

JORNADA SACERDOTAL DE FI DE CURS

Les Cabanyes - Vilafranca del Penedès - Centenari de la mort del venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic

Església de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, 6-6-2016

La celebració en aquesta basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès és d'acció de gràcies a Déu per tres «sí»: el «sí» de Jesús, el Fill etern de Déu en l'encarnació i en la redempció, com a gran sacerdot per sempre; el «sí» del venerable Josep Torras i Bages a la voluntat de Déu en la seva vida sacerdotal, i el vostre «sí» sacerdotal de cada dia.

El «sí» de Crist a la voluntat del Pare l'hem cantat en les paraules del salm responso-rial: *Aquí em teniu, Déu meu, vull fer la vostra voluntat*. És el sí del Verb etern per a la salvació del món, que l'autor de la carta als Hebreus fa present en el moment de l'encarnació del qui és el gran sacerdot que ha obert l'accés al tabernacle del cel, *obrint-nos un camí nou i viu en el cortinatge d'accés, que és el seu propi cos*. L'encarnació és la condició de la redempció. No hi pot haver salvació si no hi ha autèntica encarnació. El qui és el Fill de Déu, sense deixar la seva divinitat, s'ha fet germà nostre, de la nostra mateixa naturalesa humana. Però el sí de Jesús també s'ha fet present en l'evangeli que hem escoltat. Jesús en la santa Cena s'ofereix ell mateix: *Això és el meu cos, entregat per vosaltres... Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang, vessada per vosaltres*. I el mateix podríem dir de tota la vida de Jesús en què es manifesta que en el seu cor hi havia sempre dos tresors irremplaçables: el Pare i el compliment de la seva voluntat a favor de la humanitat sencera. En l'Any de la Misericòrdia som convidats a parar-nos en cada paraula i en cada gest de Jesús en què es manifesta la misericòrdia del Pare, des del seu cor entranhablement commogut davant la pobresa, el pecat, el descartament de les persones, sobretot dels malalts, dels estrangers, dels rebutjats, dels pecadors. La fidelitat de Jesús fou sempre plena i fecunda. Hauríem de parar-nos molt sovint contemplant Jesús en l'oració per tal d'endinsar-nos en el

misteri del seu cor. És la relació amb el Pare, per l'Esperit Sant, en el sí de la Trinitat, la font de la seva fidelitat. Jesús ens ensenya que la veritable humanitat salvadora i alliberadora neix de la relació. En ell no hi ha mai cap tancament, cap aïllament; ell és tot relació amb el Pare, i, des d'aquesta relació, el trobament personal amb les persones concretes que perdona i guareix. Per això avui, una vegada més, celebrant la missa votiva de Jesucrist gran sacerdot per sempre, donem gràcies al Pare pel sí del seu Fill unigènit. En el seu sí nosaltres hem rebut la salvació i la vida.

Un altre «sí», el del venerable Josep Torras i Bages, és motiu d'acció de gràcies a Déu. Estem celebrant l'eucaristia en aquest temple de grans ressonàncies en la vida del Dr. Torras i Bages. A les Cabanyes - Vilafranca del Penedès va créixer en la vida humana, cultural i espiritual. Va néixer en el sí d'una família de la pagesia catalana profundament cristiana, i en aquesta va rebre les beceroles de la fe i va anar conreant la relació amb Déu, fins a madurar en la vocació al sacerdoci ministerial. Mai no ponderarem prou la importància de la família per a la transmissió de la fe. Cerquem com desvetllar la fe en el cor dels homes i dones del nostre temps, i tots els camins per fressar seran pocs, però no podem pas oblidar mai que al llarg dels segles ha estat la família el lloc en el qual la fe s'ha transmès d'una manera natural i profunda. Per això no podem oblidar la importància de la família en la transmissió de la fe. El treball pastoral ben a prop de les famílies perquè siguin veritables esglésies domèstiques, continua essent una tasca insubstituïble si volem que la fe continuï essent el cor del nostre poble català.

Josep- Francisco- Feliu Torras i Bages fou batejat a les Cabanyes l'endemà del seu naixement, el 13 de setembre de 1846. Fou en aquest temple de Vilafranca on fou confirmat i on s'acostà a rebre el sagrament de l'Eucaristia per primera vegada. Ell mateix deia en una carta: «A Vilafranca són els meus primers records que conservo; puix los de casa ja no estaven segurs a la casa de pagès des de les guerres anteriors.» Ell sempre tingué de la seva condició d'origen pagès una gran estima. En la carta pastoral *La pagesia critiana* expressa, amb el plural propi del llenguatge episcopal de l'època, l'orgull pels seus orígens: «La Providència que governa tot el curs de la vida humana, féu que naixéssim de llinatge pagès, i que les tradicions, els sentiments, els costums de les cases de pagès tinguessin una gran influència en la formació del nostre caràcter, servint com a base a la filosofia i a la teologia i a totes les altres disciplines científiques a què naturalment tinguérem obligació de subjectar-nos com a preparació per a l'estat sacerdotal.»

Bones arrels, les del bisbe Josep Torras i Bages, i grans fruits de santedat en la seva vida. Visqué les virtuts cristianes en grau heroic, com l'Església reconegué en paraules de sant Joan Pau II, el 13 de juny de 1992, en la declaració de la seva condició de venerable. I tota la seva personalitat tan polifacètica: estudiant, seminarista, sacerdot, confessor i director d'ànimes, moltes d'elles sacerdotals, filòsof, teòleg, pensador social, figura principal de la Renaixença catalana, consiliari dels artistes del Cercle de Sant Lluç, bisbe, patriarca espiritual de Catalunya... ; i aquesta personalitat tan polièdrica manifesta, al mateix temps, que ell era un home d'una sola peça que el que sempre cercava era el servei a la veritat. La fe en Crist és la roca ferma, el fonament de la seva vida, el *cantus firmus* de tot el seu pensament, l'agulló en el servei episcopal a la diòcesi de Vic. Permeteu-me que, una vegada més, manifesti la meva admiració pel bisbe Torras i Bages recorrent tres vegades tota la diòcesi en la Santa Visita Pastoral. En les expressions en les cartes a les seves amistats es veu el cor del qui no cerca res més que complir la voluntat de Déu i servir tots i cada un d'aquells petits que el Senyor li ha encomanat en el servei episcopal com a bisbe de Vic.

Agraïm al Senyor el testimoniatge de fidelitat del venerable Josep Torras i Bages. Donem gràcies al Senyor pel seu sí al sacerdoci en la seva joventut, el seu sí a esdevenir bisbe de la seu ausetana, el seu sí de cada dia en la fidelitat que ens parla d'un home que visqué santament i morí santíssimament.

I un tercer agraïment al Senyor pel vostre «sí», germans sacerdots i diaques. El vostre sí en aquell dia que tots porteu en el cor en què vàreu sentir la crida al ministeri. El vostre sí en el dia de la vostra ordenació i el vostre sí en el dia a dia. Sóc testimoni del vostre lliurament en el tracte amb vosaltres, veient com els vostres cors de pastors malden per donar-se més i més; i en sóc també testimoni en les visites que faig a les parròquies i institucions eclesials. El vostre sí quotidià fa present Crist bon pastor que dóna la vida per les seves ovelles. No defalliu en la vostra donació. Ni que les forces s'afebleixin i els anys vagin pesant, no oblideu mai que sou sacerdots. És important el que fem com a sacerdots de Crist, però encara és més important el nostre «ser» sacerdots en Crist, l'únic i bon pastor de la seva Església. Vetlleu perquè el vostre cor no tingui altre desig que complir la voluntat de Déu i el bé dels qui teniu encomanats. Que serveixin com a exhortació a la fidelitat sacerdotal unes paraules que el venerable Josep Torras i Bages va adreçar al clergat de la diòcesi de Vic quan va iniciar el seu ministeri episcopal: «*Pro Christo legatione fungimur*. Però per poder portar les

ànimes a Déu necessitem exercir una sublim atracció sobre el nostre proïsome; i encara que sempre és Jesucrist el qui porta les ànimes al seu Pare, tot i això nosaltres els sacerdots, l'instrument que transmet la força divina, no és indiferent en les operacions de la gràcia. Per això els sants sacerdots han estat, en les èpoques passades, els agents més eficaços de transformació i millorament social... Indubablement el nostre sermó més eloqüent i més persuasiu és l'exemple de les nostres obres.» I en l'Any de la Misericòrdia també unes paraules de Josep Torras i Bages per a animar-nos a ser ministres de misericòrdia en el sagrament de la Penitència: «Els confessors sempre han sigut els qui més han contribuït a la restauració piadosa de la societat cristiana. Un sacerdot en la santa direcció de les consciències és un instrument de major eficàcia pel sosteniment de l'esperit de Jesucrist entre els homes, que no pas un periodista de gran potència. Creiem en l'eficàcia de les controvèrsies i propagandes escrites, però molt més creiem en l'eficàcia del sant exercici del ministeri sagrat. Aquest és el qui ha rebut del Mestre diví l'encàrrec de difondre entre els homes el *bonus odor Christi* que preserva el llinatge humà de l'empestatment del pecat» (*El nostre pa de cada dia*). Acabo, fent-les meves, amb unes paraules del sant pare Francesc en la celebració de la missa del jubileu dels sacerdots en l'Any de la Misericòrdia: «Benvolguts sacerdots, en la celebració eucarística trobem cada dia la nostra identitat de pastors. Cada vegada podem fer veritablement nostres les paraules de Jesús: *Això és el meu cos, entregat per vosaltres*. Aquest és el sentit de la nostra vida, són les paraules amb els quals, en certa mesura, podem renovar quotidianament les promeses de la nostra ordenació. Us agraeixo el vostre "sí", i per tants "sí" amagats de tots els dies, els quals sols el Senyor coneix. Us dono gràcies pel vostre "sí", per donar la vida units a Jesús: vet aquí la font pura de la nostra alegria.» Amén.

ENTERRAMENT JOAQUIM FONT I GASOL

Basilica de Santa Maria d'Igualada, 25-6-2016

Is 25,6a.7-9 // Jn 11,32-45

Avui, tots nosaltres, en la celebració de les exèquies del nostre estimat germà, Mn. Joaquim Font i Gasol, beneïm el Senyor pel do de la vida del nostre germà i pels dons que, per la seva vida i el seu ministeri sacerdotal, ens ha fet a tots nosaltres i a tots els qui ha servit en la seva llarga vida sacerdotal, viscuda per ell amb zel apostòlic fins als darrers moments de la seva vida. Cada germà és un do de Déu. Cada sacerdot és un

do de Déu per a l'Església i per a tots els homes. I, tot recordant, és a dir, tot passant pel cor la vida sacerdotal de mossèn Joaquim, no podem fer res més que agrair el do d'una vida lliurada als altres per amor al Senyor: noranta-un anys de vida i i seixanta-set de sacerdoci.

Mn. Font és un sacerdot de Crist, aquesta és la seva definició més clara. Des de l'instant en què, en la Igualada de la postguerra, amb un ambient de fe i devoció, va escoltar la crida al sacerdoci, no va deixar mai d'avançar en el seu desig de ser del tot del Senyor i de viure amb zel la seva crida a esdevenir apòstol de Crist. I això es va mostrar amb escreix en tots els ministeris que va desenvolupar. Sempre es veia en ell el neguit de com podia fer arribar l'evangeli a les persones. L'evangelització autèntica no pot restar mai impassible en l'espera i repetint el que sempre s'ha fet o fent sols allò en què ens sentim més còmodes, sinó que, perquè l'evangelització sigui més incisiva i arribi a més i més persones, hem de sortir a la recerca dels germans amb el cor ple de Déu i cercant els mitjans més adients per tal que l'evangeli de sempre, és a dir, Crist arribi als homes i dones del nostre avui. Els temps canvien, els reptes són nous, però el cor de l'home és el mateix, i l'únic que el pot omplir avui, com sempre, és Crist, l'esperança viva per a tota persona.

Una necessitat dels homes del nostre temps és la de ser escoltats. Tots necessitem sentir que som algú en el mar de la societat embogida per la immediatesa i l'afany de tenir i experimentar. En una societat que ens vol tancar, de manera subtil, en un individualisme estèril, que ens fa tenir mirades curtes, tancaments puerils, ens plau ser de la massa que ens fa abandonar les nostres opcions i els nostres deures en l'anonimat. Però al mateix temps, com a conseqüència d'aquest individualisme egoista, el nostre cor va perdent el seu alè, la seva força, la seva esperança. Veiem, massa sovint, com persones joves van esllanguint-se, i com la mateixa societat, malgrat els espectacles mediàtics, també s'esllangueix.

Germans estimats, mossèn Joaquim era dels sacerdots que tenen ben clar que s'han d'esmerçar temps i forces en l'atenció a les persones concretes, en l'escolta del batec del seu cor. Els malalts i els pobres eren els primers en la seva atenció. Foren moltes les hores que ell va dedicar, en la seva llarga vida sacerdotal, a la confessió i a la direcció espiritual. Aquest ministeri senzill d'escolta de les persones per ajudar-les a descobrir la voluntat de Déu en el dia a dia és de gran fecunditat, ja que és la llavor

humil de la misericòrdia de Déu sembrada en la terra que lluita per donar fruit. Aquest ministeri de la reconciliació, propi dels sacerdots per al bé de tot el poble de Déu, és més que mai necessari en la nostra Església i en la nostra societat. Recordem aquelles paraules del papa Francesc en la *Misericordiae vultus*, butlla en què ens convida a viure intensament l'Any Sant de la Misericòrdia: «Posem novament al centre amb convenciment el sagrament de la reconciliació, perquè ens permet de tocar en la pròpia carn la grandesa de la misericòrdia. Serà per a cada penitent font de veritable pau interior» (17).

Ha estat en l'Any de la Misericòrdia quan el Senyor ha cridat el nostre germà, Mn. Font, a la seva presència. La mort, una vegada més, sembla que hagi trencat el fil del servei i de l'amor del nostre germà. A nosaltres sempre ens costa que un germà ens deixi. Trobarem a faltar la seva presència fidel en tota trobada de germanor sacerdotal; trobarem a faltar la seva paraula càlida de germà atent i agraït amb els petits detalls; trobarem a faltar un sacerdot que estimava entranyablement la seva diòcesi de Vic, els seus germans sacerdots, el seu bisbe. Però el nostre dolor davant el misteri de la mort del nostre germà ha de restar, al mateix temps, transfigurat per l'esperança en l'amor misericordiós de Déu a favor nostre, a favor del nostre germà. L'amor de Déu envers ell no ha cessat mai, i encara menys en el moment de la mort. En l'evangeli que ens ha estat proclamat hem escoltat com, davant la mort del seu amic Llätzer, *Jesús es commogué profundament i es contorbà... se li negaren els ulls*. Aquest és el cor de Jesús, ple de misericòrdia per tots i cada un dels homes. Ell no ens abandona mai. Ell no ens abandona pas en el moment de la mort. Jesús, amb la força del seu misteri pasqual, ens rescata del poder del pecat i de la mort. L'amor misericordiós de Déu es manifesta plenament en la seva victòria sobre el pecat i la mort. Aquesta és la nostra gran esperança: l'amor misericordiós de Déu, manifestat plenament en Jesús, el seu Fill, el qui és el rostre humà del seu amor, és més fort que la mort. En Crist la mort ha estat vençuda. La seva victòria és la nostra victòria. Hem escoltat com el profeta Isaïes deia: *El Senyor de l'univers farà desaparèixer en aquesta muntanya el dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la Mort... Aquí teniu el nostre Déu, el qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat*. La muntanya en què es manifesta la salvació plena de Déu és l'Església, la comunitat dels qui creuen en Crist. La comunitat dels qui viuen, des de la resurrecció de Crist, en l'esperança de la seva plena manifestació a la fi dels segles, quan ell mateix ens cridarà a tots nosaltres, com va fer a Betània: *Llätzer, vine a fora*. Llavors

la mort serà definitivament vençuda; i, en Crist, el nostre germà mossèn Joaquim i tots nosaltres participarem de la vida per sempre, la vida que mai no mor. Per això el fil de l'amor i del servei del nostre germà no ha estat trencat del tot, sabem que ell ha estat cridat a la vida i que, des de l'eternitat, serà també sol·lícit de tots nosaltres, els seus germans, que encara anem fent el camí de la vida vers l'eternitat promesa.

El Sant Crist d'Igualada és el centre del cor dels igualadins. En la vida i en la mort som del Senyor, ens diu sant Pau. Al Sant Crist li demanem que tingui misericòrdia del qui ha volgut sempre venerar-lo i estimar-lo com a Senyor del món i rei del cor de tots els homes, perquè si és gran la feblesa de la condició humana, encara és immensament més gran la misericòrdia del Crist. Al Sant Crist d'Igualada li demanem també, en el moment del comiat d'un sacerdot igualadí, que continuï beneint aquesta ciutat amb el do dels seus fills cridats al sacerdoci. Que tots ells, seguint l'exemple dels qui els han precedit en aquest servei eclesial, siguin sants sacerdots segons el cor de Crist, únic i bon pastor de la seva Església. Ens encomanem a la intercessió de santa Maria, en aquesta basílica, i venerada i estimada sota l'advocació de la Mare de Déu de Lurdes de Prats de Lluçanès i de la Soledat d'Igualada, llocs estimats i servits per Mn. Joaquim Font. Que Maria, Reina de Misericòrdia, sigui intercessora davant el qui és Rei de l'amor misericordiós pel seu fill sacerdot que sempre va tenir per ella una devoció tendra i filial. Amén.

Glossa setmanal

VISITAR I ASSISTIR ELS MALALTS

[1 de maig del 2016]

Una de les obres de misericòrdia corporals és visitar i assistir els malalts. Aquesta obra de misericòrdia ens posa en relació amb les persones que per la malaltia o l'ancianitat experimenten el sofriment en la feblesa de la condició humana. Llegim en el Catecisme: «La malaltia i el sofriment sempre han estat un dels problemes més greus que afligeixen la vida humana. En la malaltia l'home experimenta la seva impotència, els seus límits i la seva finitud. Tota malaltia ens pot fer entreveure la mort» (núm. 1500). Fer-se proper del qui sofreix és expressió de la caritat que es manifesta en la misericòrdia; un amor que es fa atenció, acompanyament, assistència.

Visitar i assistir els malalts és, a més, escola de saviesa, necessària per a tots, però especialment per als infants i els joves. Ser a prop del qui sofreix en la malaltia ens fa present la nostra condició. Ningú no és exempt de la malaltia, que, tard o d'hora, arriba a la nostra vida. Saber i experimentar la feblesa ens fa més humans i més comprensius amb els qui sofreixen.

La comunitat cristiana sempre ha tingut aquesta obra de misericòrdia com a pròpia. És impensable una Església que no visita i assisteix els malalts. De fet, en l'àmbit de l'Església va néixer el concepte de l'hospitalitat. Sant Joan de Déu va fer realitat, des de la fe i el convenciment que els malalts abandonats són presència de Crist, el primer hospital en la Granada del segle XVI. A tots els professionals cristians del món de la salut se'ls demana no oblidar que l'altre no és mai un número, sinó una persona amb la necessitat primordial de ser atesa i estimada d'acord amb la dignitat pròpia.

Els cristians sabem que en el malalt hi ha una presència especial de Crist. En l'evangeli trobem aquella expressió: *Estava malalt i em vau visitar* (Mt 25,36). El malalt, doncs, té una dignitat que sempre ha de ser reconeguda, ja que el mateix Crist es fa present